

וכשהפוגים במעשיהם, מתחנחים עליהם על שהם מעשי ידיו ומאיריך להם בעולם. ובגלו שהם מעשי ידיו, נוטל נחמה ומתנחחים עליהם באהם עלייהם. וכקשה זהה לעשותם באהם דין, כביכול הוא עצוב (ר"א שמות לא יקססו לפניו). שפין שהם מעשי ידיו, היא עצוב עליהם, כמו שנאמר (הניאל ח) ושמחות לא הכניס לפניו.

בתוב (ס"א ותור לחוב) (טהלים צ) הוד והדר לפניו עז וחドוה במקומו. אמר רבי יוסי, בא ראה, ויתעצב אל לבו בתוב. והוא התעצב אל לבו ולא למקום אחר. לבו, כמו שנאמר (שמואל א-ב) כאשר בלבבי ובנפשי יעשה. רבי יצחק אמר, וינחם ה', כמו שנאמר (שםות ל) וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. רבי ייסא אמר לטוב. רבי חזקיה אמר לרע. רבי ייסא אמר לטוב, רבי חזקיה אמר לרע. רבי ייסא אמר לטוב, כמו שנתבאר שהקדוש ברוך הוא מתחנחים על אותו מעשי ידיו ותחם עלייהם. ויתעצב, משום שהם חוטאים לפניו.

רבי חזקיה אמר לרע, שפזרו זה הקדוש ברוך הוא לאבד רשות העולם, נוטל עליהם נחומיים ומתקבל נחומיים, כביכול כמו שמקבל נחומיים על מה שאבד. פין שמקבל נחומיים, ודאי נעשה דין, ולא מלא קדר בחתוכה.

אימתי זה תלוי בתשובה? עד שלא קבל עליהם פוחמיים. הרי שקיבל עליהם פוחמיים, אז הקדר בבר לא מלא בתשובה כלל והדין נשעה. ואז מוסיף דין על דין ומחזק את אותו מקום הדין לעשות דין, ומאנדר את הדין לעשות דין, והכל בחתוב, שפטוב וינחם ה', קיבל פוחמיים.

וארגזין ליה כל يومא. לא בעי לאובדא להו מעלה. וכד אשכח בעובדי הון אתנחים עלייהו על דאנון עובדי ידו ואיריך לוון בעלה.

ובגין דאנון עובדי ידו נטיל נחמה ואתנחים עלייהו וחייב עלייהו. וכד בעי למעד בהו דין בכיוול עצייב (ר"א לג' הוון לא הייל קהמוח) דכין דעובד ידו אונין, עצייב עלייהו. פמה דעת אמר, (הניאל ו) וڌחוון לא הנעל קדר莫יה. בתייב, (ס"א והא בתיב) (טהלים צ) הוד והדר לפניו עז וחדוה במוקמו. אמר רבי יוסי תא חז, ויתעצב אל לבו כתיב. אל לבו עצייב ולא לאתר אחרא. לבו פמה דעת אמר, (שמואל א-ב) באשר בלבבי ובנפשי יעשה. רבי יצחק אמר וינחם כי כמה דעת אמר (שםות ל) וינחם כי על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. רבי ייסא אמר לטוב. רבי חזקיה אמר לרע. רבי ייסא אמר לטוב, פמה דעת אמר דקדשא בריך הוא נחים על דאנון עובדי ידו וחייב עלייהו. ויתעצב בגין דאנון חטאן קמיה.

רבו חזקיה אמר לביש הבד קדשא בריך הוא בעי לאובדא לחייב עלה נטיל ניחומין עלייהו וקביל ניחומין. בכיוול כמאן דמקבל ניחומין על מה דאביד. פין דקביל ניחומין ודאי דין אתעד ולא מליא מלטא בתשובה.

אימתי מליא בתשובה, עד לא קביל ניחומין עלייהו. הא קביל תניחומין עלייהו לא מליא מלטא בתשובה כלל ודינא אתעד. וכדין אוסיף דין על דין, ואתקיף לההוא אמר דין, למעד דין ואוביד לוון לחיביא מן עלה. וככל בקריא דעתיב וינחם כי. קבל תניחומין. ולכתר